

Op kamp Vught

Piepend stopt de trein. Ik kijk naar buiten door een spleetje. Ik zie overal mensen heen en weer lopen. Waar ben ik nu weer terecht gekomen? Vraag ik me zelf af. Langzaam maakt een man voor mij de deur open. Als de trein helemaal stil staat loopt hij naar buiten met zijn koffers onder zijn arm. Ik pak mijn spullen en loop ook de trein uit. Ik wacht op mijn familie. Een paar seconden later komen ze de trein uitgestrompeld. Ze kijken net zo bedroefd als ik. We weten niet waar we terecht zijn gekomen en waar we naar toe moeten. Mijn vader kijkt rond en zegt: 'Wel, dit is dus Vught.' Er klinkt een diepe zucht. We verdelen de koffers onderling en beginnen het perron af te lopen. Er lopen veel mensen met koffers te sjouwen. Waar zouden die allemaal naar toe gaan? Zouden die ook allemaal op transport gezet zijn om naar Kamp Vught te gaan? Mijn vader en moeder lopen naar een ander gezin en vragen of zij weten waar kamp Vught is. De mensen knikken en wuiven dat we mee moeten komen. 'Moeten jullie daar ook heen?' vraagt vader. 'Ja, we zijn door de Duitsers hier heen gestuurd.' Ik kijk naar mijn voeten. Ik heb veel gehoord over kampen. Bij de ene is het nog slechter dan de andere. Ik hoop dat het in kamp Vught uit te houden is. Na een half uur lopen komen we bij een groot gebouw uit. Er staat een groot hek met prikkeldraad om heen. We lopen de deur open en duwen hem open. Overal lopen mensen heen en weer. Sommige kijken verdrietig en andere ongelukkig. Er komt een Duitser naar ons toe. Hij pakt onze spullen af en zegt: 'Kommen sie!'. Ik heb geen idee wat dat betekent maar mijn vader en moeder lopen mee. Ik strompel er achter aan. Opeens kwakt hij onze spullen in een kar en we krijgen kleren toegegooid en een paar klompen. 'Hier und jetzt nicht jammern!' Ik kijk naar de spullen ik heb een blauw/wit gestreept pakje gekregen en een paar klompen. Mijn vader schud zijn hoofd: 'Ehh, meneer ik heb 2 linker klompen!' De Duitser antwoordt: 'Dies ist bedauerlich für Sie, dass der Austausch ist nicht wahr?' Vader zucht. We worden door een andere Duitser mee genomen en we krijgen een nummertje. Vader wordt weer overgenomen door een andere man. Hij gaat waarschijnlijk naar een mannenbarak. Ik wordt samen met mijn zusje naar een vrouwenbarak gebracht. Zodra we met z'n drieën de barak binnen stappen komt ons een warme en vochtige lucht te ge moet. We worden naar een kamer gebracht waar vele banken en tafels staan. Ook is er een kachelletje bij. We moeten door lopen en komen bij de slaapzaal. 'Da alle der Rückseite ist Ihr Bett', zegt de soldaat. Moeder knikt en gebaart dat we ons maar in ons bed moeten installeren. Naast mij ligt een meisje van ongeveer mijn leeftijd. Ze kijkt op als ze mij ziet aankomen. 'O hallo', zegt het meisje. 'Wat is je naam?' Ik kijk om me heen. 'Mijn naam is Lotte', zeg ik zachtjes. Ik haal diep adem. 'Is het nou leuk hier?' Het meisje kijkt verbaasd. 'Dat merk je van zelf wel...' Ik haal mijn

schouders op en kruip in mijn bed. Het is al laat geworden. Bah, denk ik, wat een ongelukkig bed hopelijk wordt het morgen beter!

De volgende morgen maakt mijn moeder me wakker. Slaperig doe ik mijn ogen open. 'Hoe laat is het wel niet?', vraag ik. 'Vier uur in de ochtend, lieverd. We moeten ons melden op de appèlplaats' Ik ga recht op zitten en rek me uit. 'Au!' Ik stoot mijn hoofd. Kwaad zet ik mijn voeten op de grond en spring van het bed af. Opeens voel ik een hand naar mijn enkels grijpen. Ik schrik me kapot. Ik buk en kijk naar de hand. Daar ligt een meisje van een jaar of 15. Ze heeft betraande ogen. 'O hoi...Zou je mijn voet los willen laten?', vraag ik rustig. Het meisje haalt haar neus op en laat los. Ik wil wel meer vragen stellen maar ik durf niet, tenslotte hoor ik mijn moeder nu ook al roepen. Ik knik nog even naar haar als een soort van afscheid en loop met mijn moeder en zusje mee. Er staan al een heleboel vrouwen op de appèlplaats. Allemaal keurig netjes in de rij. Moeder, mijn zusje en ik sluiten zich aan bij de lange rij. Daar komen een paar Duitsers aan. De ene heeft een stok waar hij driftig mee in de lucht zwaait. 'Grüße Commander!', groet de voorste soldaat. Alle vrouwen herhalen het. Opeens komt er een jonge vrouw aan rennen. Ze loopt naar een soldaat toe en fluistert iets in zijn oor. De jonge vrouw gaat dan ook in de rij staan. De soldaat knikt en zegt iets in het Duits tegen de anderen. Hij en nog een andere soldaat lopen naar de vrouwen barak toe. Dan opeens schiet het me te binnen. Het meisje! Het meisje is daar vast nog! En jawel een paar minuten later wordt ze naar buiten gebracht, ze verzet zich uit alle macht. Opeens krijg ik een stok naar mij toe gegooid en wordt ik naar voren getrokken. Ik kijk achter om naar mijn moeder. Ze schud haar hoofd. 'I..ik wil n...iet', stamel ik. 'Machen Sie sich keine Sorgen, Sie sparen!', zegt de soldaat. Ik versta en er geen hout van maar ik heb zo'n gevoel alsof ik niet anders kan. '10-polig Erfolg, weil der Ablehnung!', schreeuw de commandant. 'W...wat 10 keer?!', roep ik uit. 'Ja et jetzt tun!' Het meisje wordt tegen een soort van bok gezet. Ik loop naar haar toe. Ik probeer zo zacht mogelijk te slaan. De eerste 3 keer lijkt het ze niet op te vallen maar de 4de keer schreeuwen ze dat ik harder moet slaan. Ik doe het en zo gaat het tot de 9de keer door. Bij de tiende keer moet ik nog harder slaan. Na tien keer slaan ben ik blij dat het voorbij is. De commandant schud zijn hoofd. Hij zegt iets en de soldaat die achter mij staat vouwt zijn handen om de mijne. 'Eins, zwei, dreil', roept hij. Dan slaat hij nog een keer extra hard op de rug van het meisje. Ze gild van de pijn. Dan laat hij mij los. Kijkt me aan en loopt terug naar de commandant. Ik tril helemaal, ik tril omdat ik me schuldig voel maar ook omdat ik het verschrikkelijk vond om te zien. Die avond als we net hebben ontbeten zie nog het bange en smekende gezicht van het meisje voor mij. Ik hoor haar onder

me snikken. Ik heb me nog nooit zo schuldig gevoeld als nu. Er springen tranen in mijn ogen. Waarom heb ik dit in hemelsnaam gedaan?!

Als ik de volgende morgen wakker wordt komt het schuldgevoel weer naar boven drijven. Waarom deed ik dit, spookt het steeds door mijn hoofd. Het meisje onder mij schraapt haar keel. Ik slik pijnlijk mijn tranen weg. Dan verzamel ik al mijn moed en kijk naar beneden. 'H..het spijt me zo!', snik ik. Opeens stromen zonder dat ik het weet de tranen over mijn wangen. Het meisje haalt haar neus op en kijkt me met betraande ogen aan. 'Je.. Je kon er niks aan doen. Je werd gedwongen en..' Ook zij begint nu te huilen. Ik sta op en ga naast haar zitten. Ik sla een arm om haar heen. 'We lijken wel twee oude kneusjes', zegt ze zachtjes met een lach. Ik tover een glimlach op mijn gezicht. 'Dat kun je wel zeggen ja!'

De opeenvolgende dagen wordt de band tussen mij en het meisje wat, Milly heet alleen maar sterker. Ik wordt op een dag wakker door een hartverscheurend gehuil. Ik kijk slaperig om me heen en zie dan opeens mijn zusje pijnlijk naar haar buik grijpen. Ik spring uit bed en hol naar haar toen. Gelukkig zijn een paar oudere kinderen al bij haar. 'Haal een dokter!', schreeuwt een van de grootste. Een paar meisje rennen naar de deur maar die zit op slot. Ze bonken hard op de deur en niet veel later klinkt er overal rumoer in de barak. Na een poosje komen boos de Duitsers naar binnen gelopen. 'Was ist in den Prozess?!', schreeuwt de ene. 'Ze is ernstig ziek. Ze heeft buikpijn en moet naar de dokter!!' De soldaten kijken elkaar aan en pakken dan mijn zusje vast. Samen tillen ze haar naar het ziekenhuis. Ik vraag of ik mee mag omdat ze familie is maar ik wordt achteruit geduwd. Als ik er 's avonds op de deur wordt gebonsd maak ik zenuwachtig open. Er staat een meneer en dokterskleren voor de deur. 'Is hier iemand de zus van Kitty?', vraagt de dokter. 'Ehh.. dat ben ik', zeg ik voorzichtig. 'O, dan heb ik spijtig nieuws. Je zusje is overleden...' Ondertussen staan er al wat meer meiden bij de deur en kijken mij geschrokken aan. Ik voel het bloed uit mijn gezicht wegtrekken en het lijkt alsof de hele wereld draait. 'Nee...Nee..Nee!!!', schreeuw ik. Ik begin tegen de muur te hangen en mijn hoofd tolt van de vragen. Dan opeens zak ik door mijn knieën en val hard op de grond.

De volgende dag wordt ik wakker met verband om mijn hoofd. Milly zit naast mij ze kijkt me indringend aan. 'Er is iets gebeurd met je moeder...', zegt ze zacht. 'Ik weet niet of ik het je moet vertellen maar...'

'Vertel!', onderbreek ik haar. 'Je moeder... Is ook overleden...', snikt ze. Ik schud mijn hoofd. 'Dat kan niet! Nee!', schreeuw ik. Weer tolt mijn hoofd. Ik zak weer terug op mijn kussen en het wordt weer zwart.

Gillend wordt ik wakker. Mijn hart bonkt als een sneltrein. Ik haal diep adem. Het was maar een droom, Pfieeuw! Ik kijk naar mijn spiegel. De angstige beelden blijven in mijn hoofd rond dwalen. Het leek alsof ik er echt ben geweest. Dan opeens verschijnt het gezicht van Milly in de spiegel. Ze glimlacht. Ik lacht terug. 'Je bent erg lief tegen mij geweest!', zeg ik zacht. Ze lacht nog een keer en dan verdwijnt ze. Toch heb ik nog het gevoel dat ze nog bij me is. Een echte vriendin...

Einde

Gemaakt door: Claudia